



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobkyně: **L. B.**, narozená „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. MV-162403-5/SO-2019,

takto:

I Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. MV-162403-5/SO-2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vnitřní, odbor azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 9. 2019, č. j. OAM-939-18/ZR-2019, kterým byla podle § 87d odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jejího povolení k přechodnému pobytu občana Evropské unie na území a podle § 87d odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že žalovaný porušil zásadním způsobem povinnosti odvolacího správního orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu (dále jen „správní řád“). Zároveň byla přesvědčena, že žalovaný opomněl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí, žalobkyně rovněž považovala za rozporné s § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod a Úmluvou o právech dítěte. Při vydání žalobou napadeného rozhodnutí byly rovněž zásadním způsobem porušeny zásady definující výkon činnosti správních orgánů stanovené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobkyně nerozporovala skutečnost, že v roce 2014 ke své žádosti v řízení o udělení přechodného pobytu předložila správnímu orgánu cestovní pas Bulharské republiky, který byl dle správního orgánu pozměněný, přičemž z tohoto důvodu byla podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) odsouzena pro trestný čin padělání a pozměnění veřejné listiny, a to k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin.
4. V této souvislosti žalobkyně dále uvedla, že byla odsouzena trestním příkazem, jež ze zákona není odůvodněn, přičemž ani spisový materiál neobsahuje konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možno posoudit tvrzení o pozměnění cestovního pasu žalobkyní, resp. jakým způsobem k tomu došlo a zda na tom měla žalobkyně vědomý podíl. Žalobkyně namítala, že otázka pozměnění předmětného cestovního dokladu je zcela stěžejní pro vydání rozhodnutí a absenci informací týkajících se „pozměněnosti“ cestovního dokladu tak lze považovat za závažnou vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i napadeného rozhodnutí, která má za následek nezákonnost rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost, a rozpor s principem materiální pravdy.
5. V tomto kontextu žalobkyně dále tvrdila, že měla za to, že je občankou Bulharska, když za vyřízení cestovního dokladu u bulharských úřadů v dobré víře uhradila peníze, a i cestovní doklad byl naprosto věrohodný. Namítala, že pokud byl tento doklad pozměněn, došlo k tomu nikoli úmyslně ze strany žalobkyně. Konstatovala, že sice nepodala odpor proti trestnímu příkazu okresního soudu, a tedy nerozporuje zde, že není občankou Bulharska, zdůraznila ovšem, že nejednala v rámci žádosti o udělení přechodného pobytu vědomě podvodně. Tato skutečnost je přitom zásadní pro posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí, kdy zde stojí proti sobě závažnost protiprávního jednání žalobkyně jako zájem veřejný, oproti zájmu na zachování a udržení jejího soukromého a rodinného života. S ohledem na skutečnost, že je manželkou a rodičem osob, které jsou nositelé oprávnění k pobytu na území, lze mít za to, že neexistuje ani veřejný zájem na vycestování žalobkyně. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z území. S ohledem na to lze považovat rozhodnutí za nepřiměřené, resp. vydané v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a dále v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod a Úmluvy o právech dítěte.

6. Žalobkyně upozorňovala na skutečnost, že má na území ČR celou svou rodinu. Manžela a tři nezletilé děti a další příbuzné s trvalým pobytem. Manžel žalobkyně žije na území ČR již 18 let. Její rodina je zde zcela zakotvena. Děti žalobkyně se narodily v ČR a její nejstarší dcera zde chodí na základní školu, a tedy ČR je pro ně jediným domovem. Z uvedeného je podle žalobkyně zcela evidentní, že případný dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně za situace, kdy ji bude zrušeno povolení k pobytu, bude velmi vážný. Podotkla, že v případě zrušení jejího pobytu bude nucena opustit území ČR a zanechat zde svou rodinu, jež zde má komplexní rodinné zázemí. Dojde tak k rozdělení rodiny s dětmi. Přitom nelze předpokládat, že by ji rodina následovala do nejistoty v zemi původu. Zároveň žalobkyně zdůraznila, že její děti a manžel jsou občany Ruské federace, tj. jiné země, než je žalobkyně, přičemž Ukrajina a Rusko jsou země na pokraji válečného konfliktu.
7. Žalobkyně rovněž namítala, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá jakékoli úvahy k okolnostem získání předmětného cestovního dokladu, a otázce míry dopadů do práva na respektování soukromého a rodinného života manžela žalobkyně a jejich nezletilých dětí. Podle žalobkyně neobsahuje nezbytné úvahy, z nichž by bylo možno dovodit, že a proč veřejný zájem na ukončení trvalého pobytu žalobkyně převažuje nad zájmem na ochranu jejího rodinného a soukromého života, tedy základního práva pod ochranou Listiny základních práv a svobod, jakož i pro ČR závazných mezinárodních dokumentů, jako Úmluva o ochraně základních lidských práv a svobod (čl. 8 Úmluvy), či Úmluva o právech dítěte. To vše za situace, kdy děti a manžel žalobkyně ani nemají stejné občanství jako ona, čímž se správní orgán I. stupně ani žalovaný nezabývali vůbec. S ohledem na shora uvedené žalobkyně namítala, že je rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Ve vyjádření konstatoval, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě dostatečně zjištěného stavu věci a že rozhodnutí splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Žalovaný byl přesvědčen, že správní orgán I. stupně dostatečným způsobem prokázal, že žalobkyně při podání žádosti o přechodný pobyt občana Evropské unie doložila pozměněný doklad Bulharské republiky č. „X“ vydaný na její jméno, přičemž žalobkyně je ve skutečnosti státní příslušnice Ukrajiny. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 73/2015 – 75 ze dne 22. 10. 2018, který lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.
9. K otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně přiměřenost dopadů zkoumal v souladu se svými povinnostmi, vyplývajícími z ustanovení § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nebyla shledána ani s ohledem na judikaturu českých soudů. Žalovaný k tomu poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že „*neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Každý stát si může sám rozhodnout, za jakých* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“ A podotkl, že k obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71 a ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017-34.

10. K námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, žalovaný konstatoval, že Úmluva připouští i oddělení dítěte od rodičů a to v čl. 9 odst. 3, ze kterého vyplývá, že státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. Článek 10 odst. 2 Úmluvy též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Úmluva tedy požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Ty mohou být zabezpečeny jinak, než udělením povolení k přechodnému pobytu žalobkyni.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil a žalovaný s takovýmto postupem výslovně souhlasil.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou spatřovala ve skutečnosti, že v něm absentují úvahy správního orgánu k okolnostem získání pozměněného cestovního dokladu žalobkyní. Správní orgán I. stupně se rovněž nezabýval otázkou míry dopadů vydaného rozhodnutí do práva žalobkyně na respektování Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soukromého života jejího manžela a jejích dětí a neuvedl ve svém rozhodnutí, proč v daném případě převažuje veřejný zájem na ukončení přechodného pobytu žalobkyně nad zájmem na ochranu jejího rodinného a soukromého života. Podle žalobkyně se správní orgány opomněly zabývat také skutečností, že její děti a manžel nemají stejné státní občanství jako žalobkyně.

15. Předně k tomu soud uvádí, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).
16. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Soud tvrzené nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil.
17. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgány při svém rozhodování dospěly k závěru, že v případě žalobkyně bylo prokázáno, že při podání žádosti o přechodný pobyt použila pozměněný doklad, čímž naplnila podmínky pro zrušení přechodného pobytu ve smyslu § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí rovněž uvedly, jaké skutečnosti je k tomu vedly. Svůj právní názor správní orgán I. stupně odůvodnil na stranách 1-2 prvoinstančního rozhodnutí. Z jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že si kromě vlastního šetření vyžádal materiály Policie ČR, která s žalobkyní vedla správní řízení ve věci neoprávněného pobytu na území České republiky. Odborným posouzením pravosti dokladů, zpracovaným Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje ze dne 11. 10. 2018 bylo potvrzeno, že cestovní pas Bulharské republiky, na základě kterého byl žalobkyni v lednu roku 2014 udělen přechodný pobyt na území ČR, je pozměněný. S ohledem na to, že žalobkyně je ve skutečnosti občankou Ukrajiny, a tedy není občanem EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, nebyla žalobkyně vůbec oprávněna žádat o přechodný pobyt občana EU. Správní orgán I. stupně poukázal i na to, že žalobkyně byla odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 4. 2019, č. j. 27T 143/2018-84, a to pro spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, a to k trestu obecně prospěšných prací a k propadnutí občanského průkazu a cestovního pasu Bulharska. Oba uvedené doklady byly pozměněny a žalobkyně je vědomě předkládala správním orgánům. Správní orgán I. stupně měl za to, že zákonem stanovené podmínky pro zrušení přechodného pobytu žalobkyně byly v jejím případě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

splněny. Dále se správní orgán I. stupně zabýval tím, zda bude vydané rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Konstatoval, že je mu známo, že žalobkyně má na území ČR manžela a tři nezletilé děti, kteří jsou všichni ruské státní příslušnosti a držitelé trvalého pobytu na území, a že žalobkyně se svou rodinou žije ve společné domácnosti. Poukazoval také na to, že společně s nimi bydlí i rodiče manžela žalobkyně. Vzal v úvahu i skutečnost, že manžel žalobkyně na území ČR žije již 18 let, a že všechny jejich dcery se narodily na území ČR. Správní orgán I. stupně měl za to, že rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu žalobkyně může znamenat velký zásah do jejího rodinného života. Nicméně v této souvislosti rovněž upozornil, že žalobkyně získala své pobytové oprávnění nezákonným způsobem. Správní orgán I. stupně tak měl za to, že vydané rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu.

18. Závěry správního orgánu I. stupně následně aproboval žalovaný a na stranách 3-6 svého rozhodnutí uvedl, že v řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno, že žalobkyně při podání žádosti o přechodný pobyt občana EU doložila pozměněný doklad Bulharské republiky, vydaný na její jméno. Konstatoval, že je to právě žalobkyně, kdo odpovídá za pravdivost předkládaných dokladů a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které není povinností správních orgánů zkoumat, zda cizinec pozměněné doklady padělal sám, anebo zda případě věděl, že jsou padělané. K otázce přiměřenosti vydaného rozhodnutí uvedl, že s ohledem na závažnost jednání žalobkyně, které by v případě jeho tolerování mohlo vést k nepřijatelnému rozšíření tohoto negativního jevu, což by představovalo velké riziko jak pro ČR, tak pro všechny smluvní státy EU, má za to, že vydané rozhodnutí je přiměřené. Žalobkyně si podle žalovaného měla být vědoma svého podvodného jednání a z toho vyplývajících důsledků. Žalovaný byl přesvědčen, že není ve veřejném zájmu, aby obcházením zákona získávali cizinci výhody spojené s držením pobytového oprávnění na území ČR. Podle žalovaného není prvostupňové rozhodnutí ani v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, neboť úmluva připouští oddělení dítěte od rodičů. Upozorňoval na to, že Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že by oba rodiče museli žít společně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně má na území ČR manžela, státního příslušníka Ruské federace, který má na území trvalý pobyt, může žalobkyně požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Závěrem žalovaný podotkl, že prvostupňovým rozhodnutím nebyl žalobkyni zakázán pobyt na území ČR.
19. Zdejší soud má za to, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99), jednoznačně vyplývá, že tyto svůj právní názor řádně odůvodnily a uvedly, proč přistoupily ke zrušení přechodného pobytu žalobkyně a z jakého důvodu mají za to, že vydání napadeného rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z rozhodnutí je seznatelné, proč pro správní orgány nebylo v daném případě rozhodné, kdo padělal cestovní doklad žalobkyně, ani okolnosti jeho získání. Při posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně poté správní orgány vzaly v potaz délku pobytu žalobkyně na území, skutečnost, že zde má rodinu, tj. manžela a tři dcery, kteří nejsou státními příslušníky Ukrajiny a uvedly, z jakého důvodu nepovažují vydané rozhodnutí za nepřiměřené a ani rozporné s Úmluvou o právech dítěte.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plně přezkoumatelnými. V projednávané věci nedošlo k porušení ani § 68 správního řádu, ani § 89 odst. 2 správního řádu.
21. Dále se soud zabýval otázkou, zda byly v daném případě splněny zákonem stanovené podmínky pro zrušení povolení přechodného pobytu žalobkyně ve smyslu § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
22. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení této otázky tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyně se dne 10. 10. 2018 dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně s občanským průkazem č. X, s platností do 25. 6. 2023. Správní orgán zjistil, že občanský průkaz je padělaný, o čemž uvědomil Policii ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, sdělením k cizince ze dne 10. 10. 2018, č. j. MV-2991-21/OAM-2018. Ke sdělení připojil výpisy z kontroly čtecí zóny občanského průkazu žalobkyně č. X a rovněž cestovního pasu žalobkyně č. „X“, na jehož základě žalobkyně získala přechodný pobyt na území ČR. Dne 5. 4. 2019 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci zrušení přechodného pobytu občana EU podle § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že jí byl přechodný pobyt povolen na základě padělaných anebo pozměněných náležitostí. Součástí správního spisu je i výpis z centrálního informačního systému, ze kterého je zřejmé, že žalobkyně pobývá na území ČR nepřetržitě od 20. 1. 2014, a že žalobkyně disponuje cestovním pasem č. „X“ vydaným dne 3. 7. 2013, s platností do 3. 7. 2018 a občanským průkazem č. „X“ vydaným dne 25. 6. 2013 s platností do 25. 6. 2023.
23. Na žádost správního orgánu I. stupně Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, poskytlo správnímu orgánu I. stupně odborné vyjádření o pravosti veřejných a dalších listin, dokladů a cenin, zpracované Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, ze dne 11. 10. 2018, č. j. KRPU-200673-2/ČJ-2018-040021, v němž je uvedeno, že k posouzení byl předložen cestovní pas Bulharské republiky č. „X“, personalizovaný na jméno L. B., nar. „X“, st. příslušnost BGR, narozena Ukrajina. Po posouzení dospělo krajské ředitelství k závěru, že cestovní pas je pozměněný. Dále Policie ČR, zaslala správnímu orgánu protokol o výsledku žalobkyně sepsaný Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje dne 19. 10. 2018. Důvodem sepsání protokolu bylo zahájení řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně z území členských států EU. Žalobkyně při svém výsledku k otázce jakým způsobem získala bulharský občanský průkaz a bulharský cestovní pas vypověděla, že v roce 2011 nebo 2012 na Ukrajině žádala o české vízum, které jí nebylo uděleno. Před ambasádou potkala nějaké neznámé lidi, kteří jí řekli o možnosti získat legálně občanství Bulharska. Požadovali po ní kopii jejího ukrajinského pasu, fotografii a rodný list. Za dodané bulharské doklady zaplatila 7 000 Euro. Tvrdila, že lidé, co vyřizovali její občanství, se jí jevíli důvěryhodní, a proto neměla žádné podezření, že by se jednalo o něco nelegálního.
24. Dále Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, poskytla správnímu orgánu I. stupně své rozhodnutí ze dne 15. 3. 2019, č. j. KRPU-200235-26/čj-2018-040022, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území ČR a současně jí byla stanovena doba k opuštění území ČR nejpozději do 60 dnů od převzetí tohoto rozhodnutí.
25. Součástí správního spisu je dále trestní příkaz Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 4. 2019, č. j. 27 T 143/2018-34, kterým byla žalobkyně shledána vinou, že při žádosti o trvalý pobyt v ČR pracovníci správního orgánu I. stupně předložila občanský průkaz Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Bulharska č. „X“ a cestovní pas Bulharska č. „X“, které byly vystaveny na její jméno, přičemž se jednalo o pozměněné doklady, tedy opatřila sobě veřejnou listinu podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, čímž spáchala přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, za což byla pravomocně odsouzena k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin a podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku s přihlédnutím k § 314e odst. 2 písm. f) trestního řádu též k propadnutí věci, a to občanského průkazu Bulharska č. „X“ a cestovního pasu Bulharska č. „X“.

26. Podle § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší přechodný pobyt na území občana Evropské unie, jestliže cizinci byl přechodný pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, za podmínky, že rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu na území bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života občana Evropské unie.
27. Z hlediska dikce citovaného ustanovení § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců není podstatné, kdo pozměnil cestovní pas žalobkyně, který předložila ke své žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu občana EU, nýbrž výhradně to, že žalobkyni byl přechodný pobyt povolen právě na základě padělaného cestovního dokladu. Povinností správního orgánu není prostřednictvím dokazování zkoumat, zda cizinec padělané doklady sám padělal, případně zda věděl, že jsou padělané. Rozhodující je skutečnost, že cizinec padělané doklady sám předložil. Soud zdůrazňuje, že povolení k přechodnému pobytu občana EU bylo žalobkyni vydáno jen proto, že k žádosti byl přiložen padělaný cestovní doklad (pas) č. „X“, neboť jinak by podmínky pro získání tohoto pobytového statutu nesplnila.
28. Argumentuje-li žalobkyně tím, že v rámci žádosti o udělení přechodného pobytu nejednala vědomě podvodně, soud zdůrazňuje, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 4. 2019, č. j. 27 T 143/2018-34, za úmyslné padělání a pozměnění veřejné listiny, tj. za to, že si opatřila občanský průkaz Bulharské republiky č. „X“ a předmětný cestovní pas č. „X“, který předložila správnímu orgánu I. stupně nejen dne 10. 10. 2018 ke své žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, ale především již ke své žádosti o přechodný pobyt občana EU. Jak sama žalobkyně uvádí, proti vydanému trestnímu příkazu okresního soudu se nijak nebránila, nepodala proti němu odpor.
29. Soud zároveň podotýká, že žalobkyně si v podané žalobě protiřečí, když na jedné straně tvrdí, že měla za to, že je občankou Bulharska, jelikož za padělané doklady zaplatila a vzápětí uvádí, že s ohledem na vydaný trestní příkaz Okresního soudu v Ústí nad Labem nepopírá skutečnost, že občankou Bulharské republiky není.
30. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že veškerá správními orgány učiněná zjištění plynoucí z obsahu správního spisu svědčí pro správnost závěru správních orgánů, že žalobkyně při podání žádosti o přechodný pobyt občana EU předložila pozměněný cestovní doklad, a soud se tudíž plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že podmínky pro aplikaci § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v projednávané věci splněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. Následně se soud zaměřil na námitky týkající se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. V nyní projednávané věci je mimo jakoukoliv pochybnost, že správní orgány byly při svém rozhodování povinny vážit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“ Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna v zákoně uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit pouze ty důvody, které jsou v daném případě specifické, nikoli ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, dostupný na www.nssoud.cz).
32. Z obsahu správního spisu, a především z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány se zabývaly dopady rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobkyně. Vzaly v úvahu dobu, po kterou žalobkyně na území České republiky pobývá, jakož i skutečnost, že zde má manžela R. T., státního příslušníka Ruské federace, který na území ČR žije již 18 let, a to na základě povolení k trvalému pobytu. Dále má žalobkyně na území tři nezletilé dcery, A. T., nar. „X“, A. T., nar. „X“ a A. T., nar. „X“, které jsou rovněž ruské státní příslušnosti a držitelky povolení k trvalému pobytu na území ČR. Délka pobytu žalobkyně na území (5 let), stejně tak jako existence jejího rodinného života, nebyla správními orgány nikterak zpochybněna. Správní orgány též přihlédly k tomu, že se všechny dcery narodily na území ČR a nepřetržitě zde pobývají od roku 2013. Nejstarší A. T., zde navštěvuje základní školu a mladší A. T. chodí do školky. Správní orgány rovněž vzali v úvahu, že žalobkyně na území ČR pracuje jako uklízečka, není držitelkou žádného živnostenského oprávnění a nevlastní zde žádný majetek. Dále zohlednily, že žalobkyně se svou rodinou bydlí v družstevním bytě v „X“, kde s nimi žijí i rodiče jejího manžela.
33. V daném případě tudíž správní orgány shledaly, že je zde důvodný předpoklad, že děti žalobkyně i její manžel mají na území České republiky vytvořeno zázemí, a že správní rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu občana EU může znamenat velký zásah do rodinného života žalobkyně. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného života žalobkyně tak neopomněly ani skutečnost, že v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí může dojít k rozdělení rodiny žalobkyně. Zároveň ovšem dospěly k závěru, že vydané rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a podotkly, že ponechání pobytového oprávnění by bylo v rozporu se zásadou, že nikdo nemůže těžit ze svého nečestného jednání, a že si zásah do svého soukromého a rodinného života zapříčinila pouze ona sama. Měly za to, že nikdo se nemůže dovolávat zachování svých práv, která byla nabyta prostřednictvím podvodu, a to nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchán nositelem těchto práv. Zdůraznily, že rozhodnutím Policie ČR ze dne 14. 1. 2019 jí byla uložena ve smyslu § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území ČR nejpozději do 60 dnů ode dne převzetí rozhodnutí. Stanovená lhůta jí byla následně rozhodnutím Policie ČR ze dne 15. 3. 2019 prodloužena, a to do 11. 9. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Upozorňovaly též na skutečnost, že rodině žalobkyně nic nebrání, aby žalobkyni navštěvovala v zemi jejího původu.

34. S uvedeným posouzením správních orgánů se soud ztotožňuje.
35. Posouzení přiměřenosti je otázkou hodnocení konkrétních okolností daného případu. Soud stejně jako správní orgány nijak nezpochybňuje fakt, že žalobkyně má na území České republiky manžela a tři nezletilé dcery, kteří jsou všichni občany Ruské federace. V kontextu učiněného rozhodnutí tedy soud v daném ohledu připouští zásah do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě nejsou žalobkyně a její rodina zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na který poukazovala žalobkyně v podané žalobě, totiž neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Žalobkyně v daném případě poukazuje na skutečnost, že Ukrajina je ve válečném konfliktu s Ruskem, jejímž státním příslušníkem je jak její manžel, tak i její děti. Soud k tomu uvádí, že nelze bez dalšího vyloučit, že občané Ruska mohou na území Ukrajiny pociťovat jistý diskomfort a určité obavy. Nicméně soud v tomto kontextu odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že situaci na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat jako totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015-26, usnesení NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 Azs 199/2019-30, či ze dne 5. 9. 2018, č. j. 4 Azs 170/2018-30, rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 17/2020-24). Nadto podle správního spisu žalobkyně pochází z města Žydačiv, které se nachází na západě Ukrajiny, a není tedy ozbrojeným konfliktem nijak dotčeno. V daném případě tak nelze bez dalšího dovodit, že by byla realizace rodinného života v zemi původu (tj. na Ukrajině), zcela vyloučena.
36. Dále soud upozorňuje i na skutečnost, že právo pobývat na území cizího státu není základním právem člověka, naopak je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06).
37. Co se týče žalobkyní namítaného porušení Úmluvy o právech dítěte, soud podotýká, že je samozřejmě nejlepším zájmem nezletilých dětí žít v harmonickém rodinném prostředí s oběma rodiči, avšak i Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od rodičů. V žádné své části nestanovuje, že oba rodiče dítěte musí žít spolu se svým dítětem v jednom

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

státě. V daném případě je nezbytné si uvědomit, že žalobkyně rozvíjela svůj rodinný život na území ČR, ačkoliv, se zde vědomě zdržovala nelegálně. Byla pravomocně odsouzena za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, neboť si opatřila pozměněný cestovní pas a občanský průkaz Bulharska. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje jí poté byla uložena povinnost opustit území ČR, neboť svým jednáním porušila povinnost cizince stanovenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizince, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Žalobkyně sama v podané žalobě připustila, že si je vědoma toho, že není občankou Bulharska, musela tak počítat s tím, že v případě odhalení jejího podvodu bude nucena opustit území ČR. Žalobkyně si na území ČR vytvářela zázemí, i když věděla, že její imigrační status zapříčiňuje, že její rodinný život je v této zemi nejistý.

38. Současně soud podotýká, že žalobkyni nebylo rozhodnutím žalovaného zabráněno ve styku se svou rodinou. Žalobou napadeným rozhodnutím nebyl žalobkyni stanoven zákaz pobytu na území ČR. Žalobkyně může po návratu do země svého původu požádat o jiné pobytové oprávnění na území ČR, např. za účelem společného soužití rodiny. Zároveň soud upozorňuje, že žalobkyně může svou rodinu na území ČR navštěvovat, (např. i v mezidobí, kdy bude probíhat řízení o její nové žádosti o vydání pobytového oprávnění na území) na základě bezvízového styku s Ukrajinou, který byl zaveden v červnu roku 2017, a jenž umožňuje občanům Ukrajiny pobývat v schengenském prostoru, tj. i na území ČR až 90 dnů v průběhu jakéhokoliv 180denního období, a to opakovaně.
39. Soud tak ve shodě se správními orgány nepopírá, že dojde k intenzivnímu zásahu do rodinného života žalobkyně. Žalobou napadené rozhodnutí však, s přihlédnutím k důvodu pro zrušení přechodného pobytu žalobkyně na území České republiky, nelze hodnotit jako nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobkyně sama. Nutno podotknout, že žalobkyně za nadepsané situace ani nemohla legitimně očekávat, že jí bude nadále umožněno budovat rodinný život v České republice v rámci zachování jejího přechodného pobytu občana EU.
40. Soud tak žalobní námitku o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na jeho dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně neshledal důvodnou.
41. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. října 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)